

«Ο κόπος της αγάπης είναι η ευγενέστερη έκφραση του χριστιανικού ήθους» (Γέροντας Χριστόδουλος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=172817>]

Ο Χριστός φέρνει στον κόσμο ένα καινούργιο ήθος. Σ' αυτούς που ζήτησαν εξουσία, τιμή και δόξα, ο Χριστός είπε: «Δεν ήλθα να με διακονήσουν, αλλά να διακονήσω. Και για να δώσω τη ζωή μου λύτρο για τους ανθρώπους.» Αυτός είναι ο ανατρεπτικός λόγος Του προς τους μαθητές του και προς όλους, όσοι θέλουν να τον ακολουθήσουν. Ο κόπος της αγάπης είναι η ευγενέστερη έκφραση του χριστιανικού ήθους. Άφορα στον χριστιανό που ζει στον κόσμο, αλλά και στον μοναχό που εγκατέλειψε τον κόσμο, ακόμη και στον απρόσιτο ερημίτη. Διαβάζουμε στις διηγήσεις των Αγίων για ανθρώπους σπουδαίους, που αποτάχθηκαν τον κόσμο και έγιναν «ξενοδόχοι», και καθημερινά ξένιζαν πτωχούς, τρέφοντάς τους από την περιουσία που είχαν αποκτήσει στον κόσμο. Όλοι καλούμεθα να προσφέρουμε τον

κόπο της αγάπης μας. Γιατί ο Θεός είναι αγάπη, και αυτός που μένει εν τη αγάπη, μένει εν τω Θεώ. Η διακονία είναι πλούτος καρδιάς, ο γλυκύτερος καρπός της αγάπης προς τον Θεό και προς τον πλησίον. Είναι το ενέργημα της συμπάθειας, που βρύει από την ψυχή προς όλους, αφού η διακονία δεν προσφέρεται μόνο στο συγγενή και φίλο, αλλά στον πλησίον.

Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό δύο παραβολές του Κυρίου μας. Η μία είναι η παραβολή της Κρίσεως. Κατά την τελική Κρίση, τη Δευτέρα Παρουσία, θα ξεχωρίσει ο Υιός του ανθρώπου τους ανθρώπους, όπως ο βοσκός τα πρόβατα από τα ερίφια. Σ' αυτούς που έχουν τη μερίδα τους με τον πονηρό θα πει: «Πείνασα και δεν μου δώσατε να φάω, δίψασα και δεν μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και δεν με περιμαζέψατε, γυμνός και δεν με ντύσατε, άρρωστος και φυλακισμένος και δεν ήρθατε να με δείτε.» Τότε θα πουν αυτοί, «Κύριε, πότε σε είδαμε;» Κι εκείνος θα απαντήσει, «Σας βεβαιώνω πως, αφού δεν κάνατε αυτά σε έναν από τους ελάχιστους αδελφούς μου, ούτε σε μένα το κάνατε». Προσέξτε: οι άνθρωποι αυτοί θα έχουν πεποίθηση, όπως πολλοί σήμερα, ότι κανένα κακό δεν διέπραξαν, κανέναν άνθρωπο δεν έβλαψαν, πολλοί απ' αυτούς θα έχουν ζήσει μια ήσυχη ζωή, αναπαυμένοι στη μικρή ή μεγάλη τους περιουσία, στο σπιτικό τους, ανάμεσα στους δικούς τους ανθρώπους. Άλλα είναι αρκετό αυτό; Όχι μόνο δεν είναι αρκετό, αλλά, σύμφωνα με την παραβολή, λογίζεται ως περιφρόνηση του Χριστού, αφιλανθρωπία, απομάκρυνση από τη θεϊκή ευλογία.

Η δεύτερη παραβολή είναι εκείνη του άφρονος πλουσίου. Εκείνου που οικοδόμησε

μεγαλύτερες αποθήκες, για να φυλάξουν τη σοδειά του, και είπε στην ψυχή του: Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά για πολλά χρόνια. Αναπαύσου, φάγε, πίες, ευφραίνου. Παρατηρούμε ότι στην περίπτωση του ανθρώπου αυτού η προέλευση του πλούτου δεν φαίνεται να είναι καρπός αδικίας και κλοπής. Ο άφρων ήταν γαιοκτήμονας, και η γη του απλώς έδωσε μεγαλύτερη σοδειά, κι έπρεπε να τη συνάξει στις αποθήκες του. Τι το κακό και άδικο; Σύμφωνα με την τρέχουσα κοινωνική αντίληψη -Εβραϊκή αντίληψη- αυτό θεωρείται ευλογία Θεού. Τα πράγματα όμως δεν είναι ακριβώς έτσι. Ο Θεός στέλνει τον άγγελό του στον άφρονα και του λέει: «Σήμερα ζητούν την ψυχή σου οι δαίμονες. Κι αυτά που ετοίμασες σε ποιόν θα ανήκουν τώρα;»

Οι Πατέρες της Εκκλησίας είναι σαφείς: Το πλεόνασμα προέρχεται από την κλοπή εκείνων που το έχουν πραγματική ανάγκη. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, ακόμη κι αν εκείνος που συνάξει τα δικά του δεν τα έχει αρπάξει άμεσα, ωστόσο τα στερεί έμμεσα από τους άλλους, αφού το πλεόνασμα παράγει υστέρημα, εξαιτίας της ανισοκατανομής των αγαθών. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι υπάρχει μόνο μια μικρή διαφορά ανάμεσα στον κλέφτη και στον πλέον έκτη: Ο κλέφτης κλέβει τη νύχτα, ενώ ο πλεονέκτης κλέβει την ημέρα. Με άλλα λόγια, ο κλέφτης κλέβει παράνομα, ενώ ο πλεονέκτης κλέβει νόμιμα. Γι' αυτό και ο άγιος Αναστάσιος ο Σιναΐτης επικρίνει όχι μόνο τον άνθρωπο που θησαυρίζει από αδικίες, αλλά και εκείνον που μπορεί να σώσει κάποιον από λιμό, χρέος, ή αιχμαλωσία, και δεν το κάνει.

(συνεχίζεται)